

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 19/2540

บริษัท ลีลลู่ตสาหกรรรม จำกัด โจทก์ บริษัท อินเทอร์เน็ตชั่นแนลโปรดักส์ (ประเทศไทย) จำกัด กับพวก จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 214, ป.พ.พ. มาตรา 224, ป.วิ.อ. มาตรา 39,
พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2497 มาตรา 7, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คฯ
มาตรา 7

ย่อ / หลักกฎหมาย

หนี้ที่จำเลยทั้งสองออกเช็คพิพาทเพื่อใช้เงินเป็นมูลหนี้ตามสัญญาซื้อขายที่จำเลยทั้งสองซื้อถั่วลิสง
เคลือบไปจากโจทก์โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีอาญาและฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีแพ่งให้
จำเลยทั้งสองรับผิดชอบชำระหนี้ตามจำนวนในเช็คพิพาทพร้อมดอกเบี้ยจากการผิดนัดใน
อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีด้วยตั้งนั้นการชำระหนี้เพื่อให้หนี้ที่จำเลยทั้งสองได้ออกเช็คพิพาทเพื่อใช้เงิน
ทั้งสิ้นผลผูกพันไปนั้นจะต้องชำระหนี้ตามจำนวนเงินในเช็คพิพาทซึ่งเป็นมูลหนี้ตามสัญญาซื้อขาย
พร้อมกับต้องชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันที่ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็ค
พิพาทจนถึงวันที่ชำระหนี้แก่โจทก์ครบถ้วนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
มาตรา 224วรรคหนึ่งและมาตรา 214 การที่จำเลยที่ 2 นำเงินตามจำนวนในเช็คพิพาทมาวางต่อ
ศาลชั้นต้นในคดีนี้เพื่อชำระหนี้เงินตามเช็คโดยมิได้ชำระดอกเบี้ยแก่โจทก์หนี้เงินตาม
สัญญาซื้อขายจึงยังมิได้รับการชำระครบถ้วนไม่มีผลให้หนี้ดังกล่าวสิ้นผลผูกพันไปก่อนศาลมี
คำพิพากษาถึงที่สุดจะถือว่าคดีเล็กน้อยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คฯ
มาตรา 7 และทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องเป็นอันระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ
อาญามาตรา 39(3) ยังไม่ได้แต่ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกาจำเลยทั้งสองได้ชำระดอกเบี้ยของ
เช็คพิพาทโดยนำไปวางต่อศาลชั้นต้นและโจทก์ได้รับชำระไปแล้วหนี้ที่จำเลยทั้งสองได้ออกเช็ค
พิพาทจึงสิ้นผลผูกพันไปก่อนศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดคดีจึงเล็กน้อยตามพระราชบัญญัติว่าด้วย
ความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คฯ มาตรา 7 สิทธินำคดีอาญามาฟ้องตามเช็คพิพาทย่อมระงับไปตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 39(3)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันออกเช็คสั่งจ่ายเงิน 255,798.47 บาท ชำระหนี้ค่าซื้อถั่วลิสง
เคลือบให้แก่โจทก์ เมื่อถึงกำหนดชำระหนี้ตามเช็ค ธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงินขอให้
ลงโทษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง
จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ในระหว่างนัดสืบพยานจำเลย จำเลยที่ 2 ได้นำเงินสดจำนวน
255,798.47 บาท มาวางต่อศาลชั้นต้นเพื่อชำระหนี้ให้แก่โจทก์ศาลชั้นต้นสั่งรับเงินไว้กับให้
เจ้าหน้าที่ศาลทำหนังสือเพื่อแจ้งให้โจทก์มารับเงินดังกล่าวแล้วได้มีคำสั่งว่า จำเลยได้นำเงินมาวาง
ศาลเพื่อชำระหนี้เงินตามเช็ค จึงมีผลทำให้หนี้ที่จำเลยทั้งสองได้ออกเช็คเพื่อใช้เงินสิ้นผลผูกพันไป
ก่อนศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดคดีจึงเล็กน้อยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้
เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7 สิทธินำคดีอาญามาฟ้องเป็นอันระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความอาญา มาตรา 39(3) ให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ โจทก์ อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ พิพากษายืน โจทก์ ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "มีปัญหาต้องวินิจฉัยในชั้นฎีกาว่า การที่จำเลยที่ 2 นำเงินตามจำนวนในเช็คพิพาทมาวางต่อศาลชั้นต้นเพื่อชำระหนี้ ทำให้หนี้ที่จำเลยทั้งสองออกเช็คพิพาทเพื่อใช้เงินนั้นได้สิ้นสุดผูกพันไปก่อนศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดหรือไม่ เห็นว่าหนี้ที่จำเลยทั้งสองออกเช็คพิพาทเพื่อใช้เงินนั้นเป็นมูลหนี้ตามสัญญาซื้อขายที่จำเลยทั้งสองซื้อถั่วลิสงเคลือบไปจากโจทก์นอกจากโจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้แล้ว ยังได้ฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ตามคดีแพ่งหมายเลขดำที่ 5418/2537 หมายเลขแดงที่ 2138/2538 เรียกให้จำเลยทั้งสองรับผิดชอบชำระหนี้ตามจำนวนในเช็คพิพาทซึ่งเป็นมูลหนี้ตามสัญญาซื้อขายพร้อมดอกเบี้ยจากการผิดนัดในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันที่ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินจนถึงวันที่จำเลยทั้งสองชำระหนี้เสร็จแก่โจทก์ดังนั้นในกรณีที่จำเลยที่ 2 ยอมชำระหนี้ตามมูลหนี้สัญญาซื้อขายเพื่อให้หนี้ที่จำเลยทั้งสองได้ออกเช็คพิพาทเพื่อใช้เงินสิ้นสุดผูกพันไปนั้น จำเลยที่ 2 จะต้องชำระหนี้ตามจำนวนเงินในเช็คพิพาทซึ่งเป็นมูลหนี้ตามสัญญาซื้อขายพร้อมกับต้องชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คพิพาทอันถือได้ว่าจำเลยทั้งสองผิดนัดชำระหนี้เงินตามสัญญาซื้อขายจนถึงวันที่จำเลยที่ 2 ชำระหนี้แก่โจทก์ครบถ้วนสิ้นเชิงตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 224 วรรคหนึ่งและมาตรา 214 ดังนั้น การที่จำเลยที่ 2 นำเงินตามจำนวนในเช็คพิพาทมาวางต่อศาลชั้นต้นในคดีนี้เพื่อชำระหนี้เงินตามเช็คโดยมิได้ชำระดอกเบี้ยแก่โจทก์ตามหนี้ที่ได้วินิจฉัยไว้ หนี้เงินตามสัญญาซื้อขายที่จำเลยทั้งสองออกเช็คพิพาทเพื่อใช้เงินนั้นจึงยังมิได้รับการชำระครบถ้วนสิ้นเชิงจึงไม่มีผลให้หนี้ดังกล่าวสิ้นสุดผูกพันไปก่อนศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดแต่อย่างใด ฉะนั้นจึงถือว่าคดีเลิกกันตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7 สิทธินำคดีอาญามาฟ้องเป็นอันระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39(3)ยังไม่ได้ แต่จากข้อเท็จจริงระหว่างพิจารณาของศาลฎีกาในคดีนี้ปรากฏว่าจำเลยทั้งสองได้ชำระดอกเบี้ยของเช็คพิพาทตามคำพิพากษาของศาลแพ่งกรุงเทพใต้ในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 2138/2538 ระหว่างบริษัทลิลลี่อุตสาหกรรม จำกัด โจทก์บริษัทอินเตอร์เนชั่นแนลโปรดักส์ (ประเทศไทย) จำกัด ที่ 1 กับพวกจำเลย โดยจำเลยทั้งสองได้นำเงินค่าดอกเบี้ยไปวางต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ และโจทก์ได้รับชำระไปแล้วหนี้ที่จำเลยทั้งสองได้ออกเช็คพิพาทดังกล่าวเพื่อใช้เงินจึงสิ้นสุดผูกพันไปก่อนศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุด คดีจึงเลิกกันตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7 สิทธินำคดีอาญามาฟ้องตามเช็คพิพาทยอมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39(3) ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้นศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

จำลอง สุขศิริ · สมบัติ เดียววิศเรศ · ไสว จันทะศรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/19/2540>